

dragene til Amtsfonden; i Forbindelse med det staaar jo tillige Bestemmelsen om, at hvad Amtsrepartitionsfonden paa den Maade bliver nedsat, maa ikke vokse op igen som Hartkornsskyld. Skulde Repartitionsfonden trænge til mere, skal det fordeles efter Reglerne i § 50 i Landkommunalloven paa Amtskommunerne. Naar der for Fordelingen paa Kommunerne gives en anden Regel, der er forskellig fra den, der staaar i § 50, saa staaar den jo ikke som noget „skal“, men kun som et „kan“. Jeg gør den Bemærkning til et æret Medlem, der havde Ordet i Gaar, og som, om jeg ikke hørte fejl, netop brugte det Udtryk, at man *skulde* fordele efter denne anden Regel. Det er ikke Tilfældet, den staaar kun som et Alternativ. Jeg tvivler nu meget om, at man fra Amtsrådenes Side vil foretrække dette andet Alternativ, jeg tror, at man vil foretrække at bruge det gamle. Men i Forbindelse dermed kan jeg ikke andet end rette et Par Ord til det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Jørgensen), som for et Par Dage siden i en anden Anledning mindede mig om, hvad han mente, var et Løfte fra min Side, som jeg ikke havde indfriet. Det gjaldt denne § 50 i Landkommunalloven, men jeg tror, at det ærede Medlems Sigtelse for Ikkeindfrielse af et Løfte beror væsentlig paa en Misforstaaelse. Det, hvorom det gælder, er nemlig, om man i 1867, da Lovforslaget om Landkommunernes Forhold var under Forhandling, havde taget Sigte paa en saadan Bestemmelse som den, han angav, og som gik ud paa, at denne Fordeling paa Kommunerne af indtil $\frac{1}{3}$ af Amtsrepartitionsfondens Fornødenheder skulde, naar en almindelig Indkomstskat maatte blive indført, ske efter Kommunernes derved udfundne Skatteevne. Forholdet er nemlig det, at netop den Bestemmelse stod i det oprindelige Lovforslag, at Fordelingen skulde ske paa den angivne Maade, indtil en almindelig Indkomstskat blev vedtagen, og at den saa skulde ske efter den derved erhvervede Kundskab om Kommunernes Evne. Ikke alene stod det i det oprindelige Lovforslag, men Bestemmelsen blev vedtagen ved 3die Behandling af Landstinget den 6te Juni 1867, som det vil kunne ses i Landstingstidenden for 1866 — 67, Sp. 4130, og blev ogsaa vedtagen i Folketinget ved eneste Behandling den 24de Juni 1867, Folketingstidenden for nævnte Aar, Sp. 9374 fg. Længere har jeg ikke fulgt denne Bestemmelse. Det vil altsaa ses, at den oprindelig var foreslaaet og blev fastholdt i begge Ting. Jeg

finder den imidlertid ikke i Loven. Hvorledes Forhandlingen har været ved sidste Behandling af dette Spørgsmaal, maa jeg tilstaa, at jeg ikke har haft Tid til at undersøge, og det forekommer mig heller ikke, at Emnet er tilstrækkelig vigtigt dertil, men jeg formoder, at Grunden til, at den er faldet bort, er den, at man samtidig, nemlig i Juni 1867, beskæftigede sig med at vedtage en Indkomstskatlov, men denne Indkomstskatlov — jeg tror, den er af 25de Juli 1867 — blev en Kontingentskatlov, og er altsaa fuldstændig ubrugelig til derefter at udmaale Kommunernes Skatteevne, idet det blev bestemt af andre, hvad Kommunerne skulde betale. Ærede Medlemmer ville altsaa se, at jeg er uden Ansvar for, at den af det ærede Medlem omtalte Bestemmelse mangler. For saa vidt det skulde kaldes et Løfte, at jeg har foreslaaet en Bestemmelse, der ikke er kommen, et Løfte, hvis Indfrielse skulde hæfte paa mig; er jeg selv i dette Tilfælde angerløs, idet der ikke, saa længe jeg var Minister, var en Indkomstskatlov til Stede, men kun en Kontingentskatlov. Som bekendt have vi siden 1848 kun haft en eneste Indkomstskatlov, som i Virkeligheden var en Lov om personlig Indkomstskat, og det var den af 2den Juli 1870. Den første, vi havde, var nærmest skaarret efter engelsk Mønster med en Indkomstkildebeskatning. Derefter havde vi i 1864, om jeg husker ret, og siden i 1867 Indkomstskatlove, der vare Kontingentskatlove. Først i 1870 bleve vi lyksaliggjorte med en personlig Indkomstskat. Selve Loven kalder sig Regler for Udredelse af Indkomstskat og betemmer, at naar det ved særlig Lov bestemmes, at Indkomstskat skal betales, bliver Skatten at udskrive og indkræve efter Reglerne i den Lov. Skønt den har denne smukke Titel som indeholdende varige Regler, indeholder den en Bestemmelse om, at der kun skulde lignede Gange efter den, og da man havde faaet en Paaligning, havde man faaet nok, der blev ikke Tale om at komme med den anden. Det vil altsaa ses, at Vilkaaret for at bruge § 50 i den oprindelige Affattelse, som gik ud paa, at naar en Indkomstskatlov blev given, skulde Bidraget fra Sognekommunerne til Amtskommunen ske i Henhold til den, har endnu aldrig været til Stede, idet der selvfølgelig ikke kunde være Tale om at bruge en Lov, der kun tilsteder to Paaligninger, som Grundlag for Beregningen af Kommunernes Bidrag til Amtsrepartitionsfonden. — Jeg maa gøre en Undskyldning for, at jeg har op-